

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó főlszólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl

Haragszik a német császár.

Pécs, 1899. január 13.

Elvesztették a talajt a lábuk alól, a kik a nemzetnek törvényben biztosított ösjogát a gazdasági önállóságához el akarták sikkasztani, hogy azért cserébe megkaphassák az örök időkre szóló privilégiumot a hatalom birtoklására s az azzal járó földi javak kizárólagos élvezésére.

Természetes hát, hogy kapkodnak fűhöz-fához megingott egyensúlyuk helyreállítására s minthogy lefelé a koncesiók kivül segítségre nem számíthatnak, hát a koronába kapaszkodnak s a királyt azzal gyanúsítják meg, hogy Magyarországnak az általa szentesített törvényben biztosított önálló intézkedési jogáról hallani sem akar s az önálló vámterületet az 1867. évi XII. t. c. 58. és 68. §-ainak világos kijelentése dacára még elvben sem koncedálja.

De hát Magyarország lakossága sokkal jobban ismeri királyának kifogástalan törvénytiszteletét és alkotmányos érzületét, semhogy ilyen sületlen föllentéseknek föllülne. No meg aztán, ha egyáltalán lehetséges lenne is, hogy a korona a nemzet törvényes jogait csorbitani akarná, megtanulhatta azt mindenki a történelemből, hogy Magyarország ezeréves állami létét csak úgy érthette meg, hogy a nemzetnek törvényben gyökerező jogait meg tudta vé-

deni akkor is, a mikor azokat a fölülről jövő támadás veszélyeztette.

A korona tekintélyével hát sehogy sem sikerült a nemzetet a jogfeladás terére vinni, azért most segítségül hívják a hármasszövetséget s mumusnak idézik a német császárt, hátha ez majd jobban hat. Azt sürgönyöztetik Berlinből, hogy Vilmos császár nagy aggodással figyeli meg a magyarországi eseményeket, melyek Ausztria és Magyarország helyzetét a hármasszövetségben nagyon megingatják. Meg is magyarázzák, honnét ez a nagy aggodás. Eddig — ugymond — a gyenge Ausztriával szemben Magyarország tartotta a monarchiát a szövetségben. *Egyedüli mentő eszköz még a kiegyezés*, mert ha tovább is tart a mai zilált állapot és *nem sikerül az Ausztriával való kiegyezés, akkor a monarchia kibukik a hármasszövetségből.*

Nos hát magyar nemzet, siess hamarosan kidobni hitvány fenéksúly gyanánt törvényedből a gazdasági önállóságához való jogodnak még az elvét is, mert különben annyira megharagszik a német császár, hogy ő dobja ki az egész monarchiát a hármasszövetségből s egymaga marad benn a szövetségben, mert Olaszország is már féllábbal kivüle áll.

Szegény Magyarország, milyen nyomoruságos egy nemzet is vagy te! Nem elég, hogy államiságod leglényegesebb kö-

vetelményei nem érvényesülhetnek az Ausztriával való szövetséged ürügye alatt, most még egy egészen idegen hatalom szemöldökének rángását is kell lesned, nehogy törvényes jogaid érvényesítésével magas haragját vonjad magadra.

Persze így gondolták ezt ki Budapesten a Tisza-klikk boszorkánykonyháján s mint legujabb sütetü berlini lepényt találják föl Magyarországnak. De Magyarország nem fog kérni ebből a süetéből sem, hisz az egész világosan hordja magán a Tisza-Bánffy-féle bélyeget, ebből pedig éppen hogy eleget élveztünk már.

Hát azt kérdezzük mi annak a berlini táviratnak a gyártójától, ugyan mit érdeklí az Vilmos császárt s vele együtt nagy Németországot, hogy az osztrák-magyar birodalom egy vámterületet képez-e, vagy hogy a Lajthánál is szednek-e vámot? Mi úgy tudjuk, hogy ez a kérdés absolute nem tartozik a külhatalmakra, nem is szülhet tehát nemzetközi bonyodalmat, a melyek a hármasszövetséget érinthetnék. A szövetségestársnak pedig ezen kivül csak arra lehet gondja, vajjon haderőnk állapota megfelel-e azoknak az igényeknek, a melyeknek kielégítésére velünk szövetséget kötött.

A hármasszövetség — úgy tudjuk — nem kereskedelmi, hanem hadvédelmi szövetség, arra nézve tehát teljesen közömbös, hogy szövetségesei hogyan intézik ke-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Ráchel.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

A zborói kastélyt körülölelő park közepén, négy lágyan susogó hársfa alatt egy magányos sirdomb emelkedik. A sirt örökzöld folyondár futja be, hirdelve az enyészetben, a hervadásban is a tavaszt, a halálban is a feltámadást.

A sirnál az igaz kegyelet egy messzire fehérlő márványemléket emelt. A márványoszlopról egy név ragyog le: Rachel.

Egy szó és semmi több. És e szóban ki van fejezve minden. Egy élet, egy életnek minden boldogsága, fájdalma, — egy életnek csodás, mély szerelme és e nagy szerelemnek minden keserősége.

Hallgató nagy csend őrzi e magányos sir eltemetett titkát. Csak néha vegyül bele a hársak sejtelmes susogásába egy-egy nehéz, gyötrelmes sóhaj, egy-egy elfojtott, kínosan előtörő, zokogó hang.

Ugy estenden, mikor a bucsuzó nap végig csókolja azt a fehér márványemléket s azon azt az egy szót még egyszer megragyogtatja, sokszor lehet látni egy feketébe öltözött asszonyt, ki ott térdel a sirnál s kezeit ösz-

szetéve hallgatja a hársak titkos, rejtelmes susogását.

Vajjon mit susoghatnak? Milyen szomorú dolgok, fájdalmas emlékek szállhatnak elő a hárslevelek lágyan susogó lebbenésével?

Aza magányos, fekete gyászos asszony vajjon mért könyezik? Miért öleli át azt a néma márványt és csókolja végig lázas ajkakkal?

A hársfák hallgatják és nem árulják el a titkot. Csak susognak tovább lágyan, sejtelmesen, mintha altató ajkai volnának annak, ki alattuk pihen ki egy életnek minden keserőségét . . .

* * *

Ráchel árva leány volt. Egy szegény zsidónak volt egyetlen leánya. Atyja ott lakott a faluban s árult egyet mást, a mire a falubeli parasztnak éppen szükségük volt.

Csendes természetű, hallgató ember volt. Csak akkor villant meg valami örömsugár a szemében, mikor leányára pillantott. Az volt minden öröme, minden boldogsága. És úgy megremegett a lelke, mikor arra gondolt, mi lesz ebből a fakadó rózsabimbóból, ha ő megtalál halni?

Talán megsejtette az öreg, hogy Ráchelnek siralmas lesz az élete.

Mikor halálos ágyán feküdt, odavonta magához azt a halavány arcú, bánatos leányt és elfojtott, szomorú hangon beszélt hozzá:

— Ráchel, mi lesz veled? Ki fogja gon-

dodat viselni? Ki lesz a gyámolítód, vigasztalód, ha én is meghalok? Ki fog törődni a magára hagyott zsidóleánnyal?

Aztán mintha eszébe jutott volna valami, kérő, szinte esdeklő hangon szólt hozzá:

— Leányom, vigyázz magadra! Szép vagy, mint Jerikhó rózsája, minél szebbet Jehova nem teremtett. Vigyázz, hogy meg ne rontson a szépséged! Jehova áldása kíséren minden utadon, — de légy átkozott, ha elfeleded vén atyádat, ha beszenneyezed szép lelkedet.

— Atyám, — sikoltott fel a leány — ne átkozd Ráchelt! Ráchel jó lesz, istenfélő, tiszta marad.

— Ugy áldjon meg a nagy Jehova! És az öreg csendesesen lezárta szemét, elszenderült és többé nem ébredt föl.

Ráchel kikísérte atyját a sirkertbe. Mikor aztán elhantolták, akkor megfordult a leány s téveteg, ingadozó léptekkel indult vissza a falu felé.

Utja a kastély mellett vitt el. Mikor oda ért a százados fák alá, melyek a kastélyt övezték, mindmegannyi óriási tilalomfa, elhagyta a leányt ereje, s odaesett az egyik fa kivágott törzsére. Ott aztán elkezdett zokogni fájdalmasan, nagy keserűen.

Csak akkor tért magához, mikor valaki megszólította.

Büszke tartásu, magas uri asszony állt előtte. A zborói kastély özvegy urnője:

reskedelmi és gazdasági ügyeiket s amint Vilmos császár Olaszországot nem dobja ki a szövetségből azért, mert önálló vámterülete van, úgy nem fogja ezt megtenni velünk sem, ha Ausztria is, Magyarország is külön külön szedi a kereskedelmi vámkat, csak hadseregünk álljon azon a színvonalon, amely a velünk való szövetség főtartását kívánatossá teszi.

Kétségtelen, hogy azok a züllött állapotok, a metyek most Lajthán innen és túl uralkodnak, nem nagyon emelik a birodalom védőképességét, de Vilmos császárnak van elég éles szeme ahhoz, hogy megítélni képes legyen, mikép ezeket a zavarokat nem az idézte föl, mert a gazdasági kiegyezés megkötése nem sikerült, hanem a kiegyezés nem volt létrehozható azért, mert más, mélyebben fekvő betegség rágódik Ausztria testén, a mely szervezetét alapjaiban megzavarta.

És Vilmos császár nem az az ember, aki az okot összetévesztené az okozattal. Tudja ő jól, hogy Ausztria nemzetiségi viszállya s az ebből származó széthúzó tendencia az egyedüli oka annak, hogy ott a kiegyezés törvényes uton létre nem jöhet. Tudja azt is, hogy ez a kiegyezés Magyarországon szép sípszóval, vígan keresztülment volna, ha Ausztria alkotmányos képviselője is elfogadja és hogy Magyarországon minden zavar csak abból eredt, mert itt a kiegyezést törvény ellenére is erőszakolni akarják.

Nos, ha a német császár a gyenge Ausztriával szemben eddig is csak azért tartott szövetséget a kettős birodalommal, mert abban Magyarország ereje kipótolta Ausztria gyengeségét, akkor mint okos embernek nem lehet más kívánsága, mint hogy Magyarország gyarapodjék hát ebben az erőben, ha már Ausztria széthúzó nemzetei miatt erősödni nem képes. Azt pedig csak elvakult, vagy másokat elvakítani akaró magyar politikusok hirdetik, hogy egy nemzet tönkremegy, ha önállóan kezeli a gazdaságát.

— Ráchel te itt! Mi bajod van, miért zokogsz?

Ráchel megtörölte szemeit s odapillantott az előtte álló büszke, parancsoló tekintetű urnőre. Aztán beszélni kezdett az ő szomorúan csengő hangján. Elmondta, hogy mennyire árván maradt.

A büszke asszony megsajnálta. Vigasztaló szép szóval szólt a leányhoz.

— Nyugodjál meg Ráchel! Nem lész elhagyatva, kitalálom a nagyvilágba. Itt maradsz nálam. Tisztességben, jómódban élsz, míg rászolgálsz. Gondozni foglak s nem léssen semmi gondod.

Ráchel megcsókolta a büszke asszony fehér kezét s engedte, hogy az vezesse őt fel abba a tornyos, fényes kastélyba.

Szegény jó Ráchel te! Miért nem szakítottad ki kezéd annak a büszke asszonynak kezéből! Miért nem futottál el messzire attól a tornyos kastélytól? Miért nem hallgattál arra a hívogató fülemile szóra, amely ott vert a falu végén a ti kicsi házatok kertjének egyetlen orgonabokrában?

Ott tán boldogabb lettél volna te is? .

* * *

Uj élet kezdődött Ráchel számára. Jó módba, fényben élt a kastély urnője mellett. A büszke urnő megszerette a szelid, mindig szomorú zsidóleányt.

Azt igenis értjük tehát, hogy német szövetségesünknek érdekében áll az itteni zavaros állapotok megszűnése, de az már teljesen közömbös lehet előtte, hogy ez a kiegyezés létrejöttével, vagy ennek nem sikerülte esetén a külön gazdasági berendezkedés útján következik-e be.

Az a berlini kacska tehát, hogy Vilmos császár a velünk való szövetséget a mi gazdasági kiegyezésünknek a vámközösség fentartásával leendő sikerülésétől teszi függővé, nálunk hitelre épen úgy nem találhat, mint az a másik, a mely azt hápogja, hogy a külön vámterületnek még elvi főtartása is a korona határozott ellenzésén szenved hajótörést.

Ha a nemzet szigorúan ragaszkodik törvényben elismert jogához: annak nem áll útjában a korona, a mely jobban tiszteli a jogot és törvényt, mint egynémely tanácsosa, sem pedig a német császár, kinek sem joga, sem érdeke nincsen abban, hogy a mi törvényes jogunk érvényesülését akadályozza.

*** Fenyegés a pénzes-zsák.** Nagy megtiszteltetés ért bennünket. Ifj. Löwy Adolf, az Engel József fia cég üzletvezetője megnyitotta lapunkat a Pécsi Naplóban, megrágalmazva a maga módja szerint, mert így kívánja kenyéradó gazdájának az érdeke. Azt állítja, animozitással kezeljük az ugynevezett Engel-ügyet s hogy mióta a pécsi borkereskedőket üldözik, *napról-napra segédkeztünk e hajszában.* Beteg ön, ifj. Löwy Adolf úr? Engeléék ügyével máskor soha sem foglalkoztunk, mint a mikor azt hirlapirói tisztünk elengedhetetlen kötelességünké tette s akkor is mindig csak a legszigorubb tárgyilagossággal közöltük a száraz tényeket. Hogy ezek a tények Engelééknek kellemetlenek voltak, az nem a mi hibánk, de a tényeket közölni — bármennyire igyekezett is Engel úr személyesen s közbenjárók útján is befolyásolni azok elhallgatása végett — a közönség iránt tartozó kötelességünknek ismertük, a melynek teljesítésétől el nem tántoríthat senki, bármily veszedelmes körmei legyenek is. A többi borkereskedőt pedig nem is említettük, nem hogy

Csak az bántotta egy kissé, hogy a leány mindig oly szomorú, bánatos.

Észrevette ezt a büszke asszony egyetlen fia is. De neki tetszett a leánynak hallgató szomorúsága. Ez még szebbé tette Ráchelt.

Ráchel nem vette észre az ifju férfi tüzes pillantásait. Arra gondolni sem mert, hogy tán a gazdag, előkelő ur vele is foglalkoznék, vele az egyszerű, apátlan, anyátlan zsidóleánynyal.

De Ráchel csalódott. A kastély fiatal ura észrevette az ő nagy szépségét és szívében hatalmas szenvedély gyult a szépséges zsidóleány iránt.

Sokat fergelődött a leány körül. Ráchel udvarias embernek tartotta és nem félt tőle. Feltette magában, hogy távol tartja magát az ifjútól. De mit tehetett arról, ha annak képe ott lebegett szemei előtt. Ha mindig csak azt a férfias arcot látta azokkal a nagy, fekete beszédes szemekkel.

Igen, Ráchel kénytelen volt bevallani magának, hogy szereti a szép ifjút heves véreinek, lázas természetének egész erejével.

Megijedt, mikor először ébredt szerelmének tudatára. Ezután még jobban kerülte az ifjút, az meg annál inkább kereste a szép zsidóleány társaságát.

Hideg téli este volt. Ráchel egyedül ült

napról-napra segédkeztünk volna az ellenük való hajszában.

Tudja ezt olvasó közönségünk nagyon jól s azért nem is reflektáltunk volna Löwy úr förmedvényére, ha meg nem tudnók belőle, hogy miben is áll hát Engel Mihály urnak az a közművelődési és társadalmi tevékenysége, a miről bizonyítványt állított ki magának. Hát érdeme neki először is az, hogy 170 hold szőlőterülete van s hogy ezen 150—300 embernek ad kenyeret, bizonyára csak ezek iránt az emberek iránt való könyörületből s nem a maga hasznára; érdeme továbbá hogy szőlőmunkásait szakszerűen kiképezteti (ez a közművelődési tevékenység), bizonyára nem azért, hogy szerzett ismereteiket a saját szőlőjében értékesítse; érdeme, hogy pécsi üzletében 50—60 munkás családnak és 20 hivatalnoknak nyújt keresetet, bizonyára emberbaráti szíveségből s nem azért mert rájuk szorult; érdeme végül, hogy legnagyobb adófizető Pécsen, bizonyára nem azért mert legnagyobb is a jövedelme, hanem mert a közügyek iránti áldozatkészségből tényleges jövedelménél nagyobbat vall be adózás alá.

Ime a pénzes-zsák érdemei, a melyeknél nagyobbak nincsenek a 19-ik század végén: hogyne nézné hát Löwy ur oroszlának a gazdáját, aki még majd éreztetni fogja körmeit azzal a számmal, aki le nem borul a pénzes-zsák előtt s a ki — bár ráférne a nyomorultra — visszautasítja a kínálkozó hasznót, mert előbbre valónak találja a kötelességteljesítést — *a számár!*

Ebben az értelemben elfogadjuk Löwy urnak Lafontain-féle hasonlatát, de azokat a körmöket hasztalan emlegeti, mutogatta azokat nekünk már az ő oroszlánja is s akkor sem ijedtünk meg tőle.

H i r e k.

Pécs, 1899. január 13.

Ahogy ő akarja.

— Jelenet. —

Személyek: Béla, Klára.

Klára (fényes öltözékben): Nos, hogy tetszem Béla?

Béla (durcásan): Sehogy! Nekem egyáltalában semmitem tetszik, ami itt történik.

Klára: Nem értelek.

Béla (egyre dühösebben): Te most bálba készülsz menni?

szobájában s hallgatta a szél sivitását. Lelke ábrándozott soha nem teljesülhető ábrándokról.

Nem is vette észre, hogy valaki szobájába lépett. Csak akkor ijedt föl, mikor nevének szólították.

— Ráchel!

A leány megfordult s ott látta maga előtt a kastély fiatal urát. Szólni, kiáltani akart a leány, de nem tudott. Csak nézte azt a szép ifjút, ki egyre közelebb ment hozzá. Mikor aztán odaért a leányhoz, akkor megfogta a kezét s úgy beszélt hozzá.

— Ráchel, miért kerül mindig? Miért üldöz folytonos hidegségével? Hát nem látja, hogy mennyire szeretem, nem vette észre, hogy emésztő, lángoló szenvedély sorvasztja egész valomat. Szeretem Ráchel, tiszta, nemes szenvedélylyel. Csak egy biztató szót mondjon s én kész vagyok megküzdeni mindenkivel, csak hogy magát birhassam! Szóljon Ráchel. Csak egy biztató szót, egy meleg tekintetet kérek, hogy remélhetek-e?

Ugy remegett az a szegény leány. Mint szeretett volna oda borulni az ifju karjaiba s el sem szakadni tőle többé soha. De nem tehetett, nem volt szabad tennie. Kivonta hát remegő kezét az ifjueból, s úgy beszélt hozzá lesütött szemekkel, tétovázó hangon.

— Minek jött ide? Mit akar velem, a szegény zsidóleánynyal? Ráchelt szereti? Ne

Klára: Természetesen.

Béla: Nem fogsz menni. Nem megyünk ma bálba. Azok a léha ficsurok, a zsbongó zaj, a kurjantások! . . .

Klára (félre): Pedig már megígérted neki. (Fenn.) De kérlek, Béla, ne okoskodjál . . .

Béla (szilárdan): Nem lesz ma bál. Majd megmutatom én, hogy mindennek úgy kell történnie, ahogy én akarom.

Klára: Igazán, szivtelen vagy. Már teljesen elkészültem s most itthon kell maradnom.

Béla: Ma nincs kedvem a bálozásra. Vesd le a ruhádat, hadd töltsük el egymás mellett a mai estét.

Klára (szeliden): Jól van, megteszem. (Félre.) Szegény fiu, hogy fog várni! (El.)

Béla (kezét dörzsölve): Pompás, nagyszerű! Minden úgy történik, a hogy én akarom.

Klára (megjelent házi öltözékében): Itt vagyok. Mivel töltjük el az időt?

Béla (gyöngéden): Ah, hiszen oly régen nem ültünk már így egymás mellett. Teringtét, egészen elszoktam a családi tűzhelytől.

Klára: Látod kedvesem, mért nem vagy te gyakrabban itthon? Hiszen én úgy szeretlek, mint házasságunk első napjaiban.

Béla: Oh milyen jó vagy, Klára! Pedig ugy-e, az előbb megbántottalak?

Klára: Nem épen. Igazad van: legjobb itthon.

Béla (félre): No nem mindig. (Fönn.) De azért néha jól esik egy kis multság, persze csak a legkisebb mértékben.

Klára: Hidd el, kedvesem, én jobban szeretem az otthont, mint a barátok vagy barátaink társaságát.

Béla: Igazad van, de csak félig. Engem pl. ma is várnak a pajtásaim. Nem tudom, vajjon el menjek-e?

Klára: Mit mondtak hol lesznek?

Béla: A bálban.

Klára (reménykedve, félre): A bálban? (Fenn.) De csak nem mégysz el?

Béla: Talán nem tetszenék ez neked?

Klára: Bizony nem mondhatnám. Maradjunk csak most idehaza.

Béla: Ne ellenkezzél velem, Klára. Tudod, hogy mindennek úgy kell lennie, ahogy én akarom.

Klára: De kérlek, hiszen csak az előbb váltottam ruhát.

Béla: Hát váltsd vissza a ruhádat! De okvetlenül elmegyünk! (Félre): Hiába, nem jól érzem magamat itthon.

Szeresse, — mert Ráchel nem szeretheti őt. Hagyjon el, s ha igazán szeret, úgy ne mondja többé soha.

— Hát nem szeret, Ráchel? — kérde fájdalmasan az ifju.

— Nem szeretem, — nem szabad szeretnem! Menjen!

Az ifju még egyszer végig csókolta tekintetével a leányt s lassan, szinte támoogyva ment ki a szobából. Az ajtó előtt megállt egy pillanatra. Mintha a leány szobájából halk, elfojtott zokogás hallatszott volna ki.

A fiatal embernek szívébe nyilallott ez a zokogó hang. Fészakitotta az ajtót s ott látta Ráchelt, ki térdre borulva zokogott, miközben szenvedélyesen csókolt egy arcképet.

Az ifju látta a képet s megtudott egyszerre mindent. A kép az ő arcképe volt.

A fiatal ember odarohant a leányhoz, átölelte s csókolta illatos haját, halavány arcát.

— Szeretsz hát mégis, Ráchel?

— Szeretlek, susogta a leány önfelédten.

Ott künn meg úgy sivitott a hideg téli szél s úgy rázta, zörgette az ablakot.

Másnap reggel a kastély urnöje hiába várta Ráchelt, az nem jött be hozzá. Végre is az urnö ment be Ráchel szobájába. A leányt nem találta, de talált ott helyette egy levelet. Csak ennyi volt benne:

Klára: És ha én azt mondom, hogy nem megyek?

Béla: De jönnöd kell!

Klára: Oh, milyen kegyetlen vagy!

Béla: Semmi ellenmondás! Készülődjél! (Félre.) Egy parázs tarokkot szeretnék ma játszani.

Klára (a bál öltözékben): Itt vagyok. Nos, hogy tetszem?

Béla (megcsókolja): Oh, ragyogóan szép vagy!

Klára (félre örömmel): Hogy fogok én ma tetszeni neki! (Fenn.) Tehát induljunk!

Béla: Menjünk! (Félre.) Mégis mindennek úgy kell történnie, ahogy én akarom!

Mongodin.

Napirend 1899. január hó 14-én.

Naptár: szombat, január 14. — Róm. kath.: Bódog. — Prot.: Bódog. — Görög-kel.: (jan. 2.) Szilvia. — Zsidó: S. Waera. — Nap két 7 óra 45 perckor; nyugszik 4 óra 32 perckor. — Hold két 9 óra 22 perckor délelőtt; nyugszik 8 óra 39 perckor este.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: borult, enyhe idő, esőzésre hajlandó, várható.

Színház: »Strogoff Mihály utazása«, látványos színmű.

Jogász-bál a Nemzeti Kaszinóban.

Zsolnay-gyári tüzoltók táncmulatsága a Scholzféle sörházban.

Munkásképző egyleti tánciskolai multság gyár-u. 7. sz. alatt.

— (Ülések a városházán.) A város szegényügyi bizottsága holnap (szombaton) délelőtt 11 órakor Spiess János dr. elnökle alatt ülést tart a városháza közgyűlési termében. Az ülésen megállapítják az ujévi üdvözlések megváltásából befolyt adományok összegét s határoznak ez összeg hova fordítása felől. Továbbá elintézik a városi szegényházba való felvétel iránt beérkezett kérvényeket. A regále-jövedelmet ellenőrző bizottság holnap délután 3 órakor tart ülést a városháza gazdasági tanácstermében. Az ülés tárgya a folyó ügyek elintézése lesz.

— (Jogász-táncestély.) Mint már megírtuk, a pécsi jogász-ifjuság f. hó 14-én, szombaton este a nemzeti kaszinó helyiségében táncestélyt rendez, melynek fényes sikerére elég biztosítékot nyújt a pécsi jogász-ifjuság ismert rendezési rutinja. Az estélyt a »Levente« táncal nyitják meg, melyet Péceft legelőször a jogász-táncestélyen fognak járni.

— Jóságos Urnőm! Bocssásanak meg. Én elmegyek, s nem is jövök vissza többé soha. Asszonyom oly jó volt velem, hogy nem tudom megcsalni, nem tudom megsérteni büszke lelkét azzal, hogy fia egy szegény zsidóleányt szerethessen. Feledjenek el s bocssásanak meg a sokat szenvedő — Ráchelnek.

A büszke asszony szemében egy könny-csepp csillant meg. Letörölte s visszaindult szobájába. De fia jött eléje kétségbe esett arccal, szédült vonásokkal.

— Anyám, Ráchel meghalt! — nyögte nagy kinosan. És úgy volt. Megfagyva találtak meg Ráchelt a parkban. Kezében egy arckép volt, — az ifjué.

Az urnő eltemette oda a hársfák alá. És megsíratta Ráchelt igaz szívből, mert vele együtt temették a zborói kastély fiatal urának is minden reményét, minden boldogságát.

És mikor a büszke urnő látta fiának nagy fájdalmát, úgy szerette volna, ha az a szegény zsidóleány most is élne. Ki tudja, mire gondolt?

Hisz Ráchel szép volt, jó volt és tiszta, mint az Urnak anyyala.

A hársak meg csak susognak tovább lágyan, sejtelmesen, mintha altató dajkái volnának annak, ki alattuk piheni ki minden keserűségét, szerető szívének minden szomorúságát.

Deér.

Azonkívül a pécsi gentry cigány, Farkas Sándor egy alkalmi jogász csárdást irt, melynek vérpezsdítő, magyarosan ropogós volta, kitűnő talpalá való zene lesz a tüzes vérű fiatalság számára. Az estélyre a jegyek az »Arany Hajóban« válthatók.

— (A városi közkórház mult évi betegforgalma.) A pécsvárosi közkórház betegforgalmát feltüntető kimutatást tegnap bocsájtotta ki Erreth Lajos dr. kórházi igazgató. A kimutatás szerint az 1897. év végével kétszázhetvenkét férfi és száznegyvenhét nő beteg maradt. 1898. év folyamán felvételt kétezeröttszázhatvannégy férfi és ezerhat-százhuszonnégy nő beteg, összesen négyezer-hatszázötvenegyén. Ezek közül gyógyultan elbocsájtott 2152 férfi, 1200 nő beteg. Javultan 591 férfi és 389 nő hagyta el a kórházat. A gyógyulatlank száma a legkevesebb. Gyógyulatlankul csupán 25 férfi és 42 nő bocsájtott el. Meghalt a mult évben 165 férfi és 140 nő beteg.

— (Gyanus halálozás.) Gyanus körülmények között halt meg f. hó 12-én éjfélt után egy órakor Dallos Teréz, férj. Horváth Józsefné töttösi lakosnő. Este még a legkedélyesebben beszélgetve vacsorázott hozzátartozóival. Tíz órakor szobájába ment s lefeküdt. Családja éjfélt után egy órakor zuhanástól eredő zajra lett figyelmes s besiettek az asszony szobájába, ahol Horváth Józsefné arcra borulva feküdt — halva. Az ügy megvizsgálása végett Forray Valér tb. főszolgabíró és Dr. Trixler Rudolf járásorvos a helyszínére utaztak.

— (Elítelt hamisító.) Mint annak idején mi is megírtuk, a rendőrség letartóztatta Kornfeld Nándor bonyhádi illetőségű csavargót, ki valamikor vésnök lévén, tanult mesterségét rossz célra használta fel, a menyinyiben hamis bélyegzőket gyártott, melyek segítségével cselédkönyveket és bizonyítványokat hamisított. A hamisítót elfogatása után átadták a bíróságnak, mely tegnap Kornfeld Nándort harmincnapra fogságra ítélte.

— (Szép égi tűneménynek) voltak tegnap délelőtt 10 órakor szemtanui a szigetváriak. A tiszta égen délkeleti irányban a nap mellett jobbra és balra egy-egy égitest volt látható, mely teljesen a naphoz hasonlított és attól megkülönböztetni nem lehetett. Ezek előtt pedig három szivárvány dislett, az egy óráig tartó ritka tűneménynek igen sok nézője volt.

— (Az új főszolgabíró fogadtatása.) A sásdi intelligencia tegnap a társaskör helyiségében értekezletet tartott abból a célból, hogy Máthé Ödönt, a hegyhádi járás főbíráját f. hó 25-én, midőn Sásdon hivatalát átveszi, ünnepélyesen fogadja. Ugy a sásdi intelligencia, mint a járás intelligenciája, erre nézve öttagu bizottságot választott, kik hivatalba lesznek az ünnepély módozatait megállapítani és az egész járás jegyzőivel és pap-ságával közölni.

— (A szigetvári jótékony nőegylet) f. évi február 1-én a »Szigetvári olvasó egylet« helyiségében zártkörű jelmez estélyt rendez. Az estély kezdete fél kilenc órakor. Belépti díj személyenkint egy korona, családjegy három korona.

— **(Somogy vármegye közigazgatási bizottsága)** Tallián Gyula főispán elnöklete alatt tegnap tartotta havi ülését, melyen megalakították a különböző bizottságokat, azután az egyes szakjelentéseket vették tudomásul. Ezek között figyelmet érdemel a vármegye 1898. évi adózási viszonyairól szóló jelentés. Ugyanis az 1898. évben esedékes egyenes állami adó kitett 1.947,590 frtot, melyből a vármegye 29 községét ért elemi csapás folytán leirtak 101.713 forintot, az így megmaradt 1.845,877 forintra befizettetett 1.873,841 forint, vagyis 27,964 forint túlfizetés történt, pedig állami adóvégrehajtó sehol sem működött. Hogy ily szép eredményt értek el minden kényszer alkalmazása nélkül, az a vármegye alispánjának és főszolgabíróinak érdeme. A bizottság örvendetes tudomásul vette e jelentést, egyuttal az alispán és főszolgabíróknak buzgó és tapintatos működésükért elismerését fejezte ki. A főorvos jelentése szerint a közegészségi állapot az előbbi évinél kedvezőbb.

— **(Görög újév.)** Görög-keleti vallású polgártársaink ma léptek az 1899-ik évbe. Az ó-naptári számítás szerint tizenkét nappal később esvén az esztendő vége, a görög-keletiek csak ma, mikor mi már az újév tizenharmadik napját tapossuk, ünneplik az újévet, melyet fényes egyházi szertartások között ülnek meg.

— **(Kinevezés a vörös-kereszt-nél.)** Gróf Csekonics Endre a vörös-kereszt egyesület elnöke, Lajos Viktor főherceg védnök-helyettes hozzájárulásával felső-óri Páál József uradalmi felügyelőt a Magyar vörös-kereszt egyesület megbízottjává nevezte ki és háboru esetén teljesítendő szolgálattételre a dombóvári betegnyugállomáshoz osztotta be.

— **(Szegények figyelmébe.)** A betegápolási alapról hozott törvény értelmében, mely január elsején lépett életbe, a kerületi orvosok csak azoknak a szegény betegeknek rendelhetnek ingyenes gyógyezert, a kik szegénységi bizonyítvánnyal vannak ellátva. Ez okból célszerű, ha a szegények már előleget beszerzik a szegénységi bizonyítványokat, nehogy a kerületi orvosok kénytelenek legyenek a szegény betegeket az ingyen gyógyszerért való kérelmükkel a törvény értelmében elutasítani.

— **(Hurcolkodnak a városházán.)** A városházáról a Nepomuk-utca 7. szám alatti Hamerli-féle házba áthurcolkodott már a községi bírósági és az erdőmesteri hivatal. Ugyane házba jön a gazdasági felügyelői hivatal is a Ferenciek-utcájából május elsejével. Az erdőmester a városházán I. emeleten 3-ik szám alatt volt helyiségébe legközelebb *Tichy* Ferenc, első aljegyző költözik át, mivel az első aljegyzőséget különválasztják a főjegyzői hivatalos helyiségtől, hol eddig volt. Különben az egész városházán a hivatalos helyiségek új számokat nyernek, a minnek előlelül már rájuk is van pingálva krétával mind-egyiknek az új numerusa.

— **(Másról beszél Bodóné.)** »Kézrekerült rablógyilkos« cím alatt reflektál mai számában a »Pécsi Napló«, lapunk f. hó 12-iki számában Muth Henrik elfogatásának tárgyában közölt cáfolatunkra, s bizony csak újból konstatálhatjuk, hogy t. laptársunk közlései ez ügyben legalább is tévesek. Elsősorban is kijelentjük, hogy semmi megjegyzésünk sem volt a »Pécsi Naplónak« a szökésről ho-

zott tudósításait illetően, csupán a szökevény rab elfogatásáról hozott közleményt cáfolgatuk s ezt tesszük ma is. Nem vagyunk hajlandók elhinni, hogy Miklós Péter és Molnár Ignác csendőrörsevezetők tudva valótlan dolgokat mondtak volna el a »Pécsi Napló« tudósítójának, mert hiszen kétségtelenül beigazoltatott már, feltétlenül hitelt érdemlőleg, hogy a szökött rabot nem fogták el oly rémregényekbe illő módon, mint azt a »Pécsi Napló« írta, hanem hogy Muth Henrik önként jelentkezett, Az Engel-féle fakereskedésbe tervezett betörésre vonatkozólag igaz, hogy a csendőrök oly értelmű jelentést tettek, hogy Kovács István és Muth Henrik tervezték a betörést, de viszont nem áll, hogy Pécsre érkezése után történt kihallgatása alkalmával, mint ezt a Pécsi Napló írta, Muth Henrik a terbe vett betörést beismerte volna. Sőt ellenkezőleg. *A leghatározottabban tagadta.* Nem áll tovább az sem, hogy arra, ami igaz, rá-sütjük, hogy téves, a mi nem igaz, ráfogjuk, hogy igaz. Mert Kovács István (és ezt tanúkkal is igazolhatjuk) a kir. ügyészség fogházának a szolgabírói hivatal felé eső falán keresztül ugrott, s nem »a kapun sétált ki«, mit az is világosan bizonyít, hogy a fogházörök azon a helyen fogták el, ahonnan ugrás közben megsértvén magát, menekülni nem tudott, Azt írja továbbá szeretett laptársunk, hogy »tény az, amint egyik munkatársunk mondja, hogy a kir. főügyésznél van egy jelentés, mely szerint Muth Henrik a garasnciai kir. bíróságnál önként jelentkezett. Minthogy azonban a kir. ügyészségnél ugy a szökések, mint egyéb ügyek az igazságügyminiszter egy rendelete alapján hivatalos titkot képeznek, erről azonban tudomást nem vehettünk!« Ugy, hát a csendőrségnek a Pécsi Naplóban közölt távirata és a szökevény rab kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv, melyből t. laptársunk »pontos« értesüléseit szerezte, nem voltak »hivatalos titkok?« S ha csupán a kir. ügyészségnek az ügyiratai képeznek hivatalos titkot, honnan szedte a »Pécsi Napló« anyagát ahhoz a »valóságnak teljesen megfelelő« tudósításhoz, melyet Muth Henriknek ott történt kihallgatásáról *párbeszéd* alakjában közölt! Bizony a Pécsi Napló mai közleménye egy cseppet sem győződött meg bennünket, de a nagyközönséget sem pontos tudósításainak kifogástalan és hitelt érdemlő voltáról. Végül azzal igyekezett t. laptársunk angol hidegvérrel reánk teríteni a vizes lepedőt, hogy hiszen: »a szóban forgó esetben nem az a lényeges, hogy miképen fogták el a veszedelmes vizsgálati foglyokat, hanem hogy milyen szépen szöktek meg.« No persze, persze! Hiszen Bodóné is másról beszél, ha a bor árát kéri!

— **(Pincér-táncestély.)** A pécsi pincérek f. évi február hó 7-én a »Hétfejedelem« disztermében zártkörű pincér-táncestélyt rendeznek, Korodi Gáspár zenekarának hangjai mellett. Az estély kezdete kilenc órakor. Belépti-díj egy korona. A tiszta jövedelem az országos pincér nyugdíjalap, egy része a pécsi szegényház-alap javára fordítatik.

— **(Tűzhalál áldozata.)** Az a megrendítő szerencsétlenség, melynek áldozatává lett tegnap *Andorfy* Péterné édesanyja, özv. *Tájkerti* Miklósné szül. *Theiler* Irma, ma is általános részvét tárgyát képezi az egész városban. *Tájkerti* Miklósné temetése holnap (szombaton) délután félnégy órakor lesz a budai-külvárosi temető halottasházából. Az engesztelő misét ugyancsak holnap reggel 9 órakor tartják az elhunyt lelkiüdvéért a belvárosi templomban. Az elhunytat gyászolják *Andorfy* Péter és felesége *Tájkerti* Berta; *Csiky* László, ki tavaly a pécsi színház kedvelt művésztárgya volt s most Aradon játszik, nejével *Tájkerti* Idával, az elhunyt fia, *Tájkerti* György, sógora és nővére, valamint három kis unokája.

— **(Kinevezés és helyettesítés a megyén.)** Br. Fejérváry Imre dr. főispán *Orbán* Mártonnak vármegyei IV-ed aljegyzővé történt megválasztatása folytán megüresedett vármegyei közigazgatási gyakornoki állásra *Luiser* Jenő végzett joghallgatót — a törvény szerinti képesítés egy év alatti igazolásának kötelezettsége mellett — kinevezte, továbbá *Driesz* Lajos pécsváradi lakos, tb. főügyészt, önként történt lemondása folytán tisztétől fölmentette és ezzel egyidejűleg ezen állásra *Gállos* Ede pécsváradi ügyvédet nevezte ki. Végül *Simon* Józsefnek szolgabíróvá történt megválasztatása folytán megüresedett árvaszéki II-od aljegyzői állásra *Kronesz* József vármegyei V-öd aljegyzőt helyettesítette.

— **(Kis halott.)** *Anderlik* István m. kir. honvéd-husár-századost és nejét rimely *Rimely* Margitot nehéz csapás érte. Másfél éves kis fiuk, *Dezsőke*, tegnap délután az angyalok közé költözött. A kis halott temetése holnap (szombaton) délután 4 órakor lesz a budai-temető halottas házából.

— **(Veszélyes tréfa.)** Ma az a hír terjedt el a városban, hogy Bányatelepen egy bányafelügyelő ellen dinamit-merényletet akartak elkövetni. E hír egy veszedelmes tréfa folytán kelt szárnyra, melyet tegnap este követett el valami még eddig ismeretlen, farsangi hangulatban levő jómadár. Ugyanis tegnap este hat órakor, mikor a Schroll-akna irodájából a tisztviselők hazafelé készültek, az épület előtt álló cölöpök egyikére valaki egy dinamit-töltényt állított és azt meggyújtotta. A töltény nagyot durrant és betörte az iroda egyik ablakát, más bajt azonban nem okozott. Így hát komoly merényletről nem is lehet szó; legfeljebb, ha ügyetlen tréfáról, a mely azonban semmi veszéllyel nem járt. A durva tréfa elkövetőjét nyomozza a rendőrség.

— **(Miniszteri köszönet.)** A Kultuszminiszter a »Mohácsi Takarékpénztár-Részvénytársaság«-nak a Mohácson létesítendő harmadik ovoda céljaira tett ezerkoronás adományáért köszönetét nyilvánította.

— **(A házaló kereskedés eltiltása.)** Vinkovcén eltiltották a házaló kereskedést. A járáshatóságnak erre vonatkozó rendelete most felsőbb jóváhagyást nyert.

— **(Halálozás.)** *Ungermann* Lipót, hajózási főfelügyelő, a Dunagőzhajós Társaság magyarországi forgalmi igazgatóságának és a mohács-pécsi vasut üzlet-igazgatóságának igazgatóhelyettese, Penzingben életének 57-ik évében meghalt. Az elhunyt, mint utászhadnagy, 1857-ben lépett a Dunagőzhajós Társaság szolgálatába s tisztársai ezelőtt két évvel ünnepezték meg negyvenéves szolgálati jubileumát.

— **(... Meg verek valakit, vagy engem valaki!)** Ezzel a határozott kijelentéssel lépett a napokban Schwábi Ernő új bányai lakos a falu korcsmájába, ahol Bálint Ferenc és Tóth István legények italozván, félreértették a jókedv eme kitörését, s szóváltásba elegyedvén Schwábi Ernővel alaposan elagyabugyálták. S így beteljesedett a jóslat, hogy »megverek valakit, vagy engem valaki« mit a megrakott legény azzal az orvosi látlettel is dokumentál, mely alapján támadói ellen pert indított a bíróságnál.

— **(Merész ugrás.)** Némely ember, mikor — magyarán mondva — szorul a kapcája, bizony gyakran olyan ugrásokat visz véghez, melyre rendes körülmények között aligha vállalkoznék a leghiresebb műtornász is. Egy ilyen kénytelen műugrást cselekedett a napokban Schwarzer Hugó nagy-peterdi lakos, akit Magyar Sándor szomszédja azon kapott rajta, hogy a padlásról négy zsák burgonyáját akarja ellopni. Schwarzer látva, hogy megcsípték, más menekülési módja nem lévén, leugrott az öt öl magas padlásról az udvarra, még pedig oly szerencsésen, hogy míg Magyar Sándor meglepetéséből magához tért, kerekét oldhatott. A műugró krumplitolvajt mindamellett erősen keresi most a hatóság.

— **(Tolvajok a pincében.)** Bajtár Imre hosszú-hetényi lakos a napokban szállította haza szőlőjéből a múlt évi termésből megmaradt huszonöt akó borát. Ezt megtudták valami rossz szándéku emberek és éjnek idején belopódtak Bajtár Imre udvarára és lebátorkodva a pincébe, közös akarattal elgurították a huszonöt akós hordót. Az éji lovagokat most erősen nyomozzák.

— **(Szülés az országuton.)** Francsevics Terka ocsárdi cigányasszonyt a napokban az országuton érték utol a szülési fájdalmak s az asszony meghuzódva az utárkában, rövid idő múlva egy egészséges fiu gyermeknek adott életet. A kocsijával véletlenül arra haladó Benák József ocsárdi gazdálkodó észrevette az utszéli árokban kinlódó cigányasszonyt, felvette a kocsijára és a faluba

szállította. Dacára a hosszú utnak és a nem csekély hidegnek, úgy az anya, mint a kis rajkó, a körülményekhez képest, eléggé jól érzik magukat.

— **(Megszökött bolti szolga.)** Mauthner Mór kereskedő Valika Ferenc nevű boltiszolgáját kilenc forint értékű portékával és egy száldirozott számlával elküldte egyik vevőjéhez. A bolti szolga az árukat rendeltési helyére juttatta, a pénzt felvette, s azóta nem tért vissza, a pénzzel és targoncával — melyen a portékát szállította — megszökött. A rendőrség most erősen nyomozza a hűtlen bolti szolgát.

— **(Talált fogsor.)** Tegnap délelőtt ismét egy ritka tárgygyal szaporodott a rendőrség talált-tárgy gyűjteménye. Kakujai József mázó, egy használt, de teljesen ép felső műfogsort talált, melyet mint becsületes megtaláló a rendőrségnek adott át, ahol az igazolt tulajdonosa átveheti.

— **(Sajnálatos baleset)** érte Schlesinger Lajos borkereskedőt, a pécsi kereskedelmi világ egyik közszeretben álló tagját. A közelmúlt napokban hazafelé utaztában Barcs telepen kiszállott a vonatból, s a kocsiján oly szerencsétlenül csúszott meg, hogy lábát kifecamította. Állapota azonban szerencsére nem aggasztó. Schlesinger Lajos számos ismerőse s barátai öröme, már a javulás utján van.

— **(A pécsi jótékony nőegylet)** február hó 11-én (szombaton) a pécsi Nemzeti Caszinó termeiben táncestélyt rendez. Be-

lépti-díj 2 frt, családjegy 3 személyre 5 frt, 4 vagy több személyre 7 frt. Az estélyen Farkas Sándor zenekara játszik. Kezdeté esteli 8 órakor. Az estély tiszta jövedelmei az egyesület pénztára javára esnek, a miért is felülfizetések köszönettel vétetnek s hirlapilag nyugtáztatnak.

— **(A pécsi torna-egyesület)** zászló-alapja javára február hó 11-én a „Vigadó” összes termeiben a cs. es kir. 44. gyalogezred zenekarának közreműködése mellett zártkörű jelmez-táncvigalmat rendez, 11 órakor: Műtornászati mutatványok. Belépti-díj személyenkint 2 korona, családjegy (3 személyre) 5 korona; pártoló-tagoknak személyjegy 60 kr., családjegy 4 korona. Jegyek előre válthatók Bencenleitner cukrászdájában. Meisner L. fodrász-üzletében, Póth Gábor kereskedésében (Hétféjedelem), az egyleti tagoknál és este a pénztárnál. Kezdeté este 8 órakor.

— **(Dinamitrobbanás.)** Vagyázatlanság folytán súlyos balesetet szenvedett két, dinamittal dolgozó bányamunkás Somogy községben. Az egyik: Dobszai János dinamittal akart robbantani, de a gyújtókanócot nagyon rövidre hagyta, úgy, hogy a dinamit idő előtt elsült s Dobszainak jobb karját teljesen leszakította. Szerencsétlenül járt mellette levő társa: Bence József is, akinek azonban csak három ujját roncsolta szét.

— **(Szilágyi Sándor meghalt.)** A magyar tudományos és írói világnak gyásza van. Meghalt Szilágyi Sándor, a híres történettudós, miniszteri tanácsos, a budapesti

intett neki és egész meglepégedten biccegett vissza a padra, a tűzhely mellé.

— És mi lesz a csolnakkal, fordult Frank Raffleshez.

— Jöjjön velem uram.

Frank gyorsan átfutotta szemeivel a szobát. Egész a háttérben meglátta Maggyt, ki törődni sem látszott vele. Kedvezőbb alkalomra kellett várnia, hogy beszélhessen vele és így követte a kocsmáros ki a házból.

Raffles, a ki a világos napfényvel bátorságát és meggondoltságát is visszatérni érezte, alaposan megszemlélte a hadnagyot. Mindenesetre nagyon hasonlít fivéréhez, de ez még sem indokolta óriási megütközését, a mely miatt most szégyenkezett. Dacára hogy ezt belátta, nem mult el teljesen az a nyomasztó érzés, mely a malomkő súlyával nehezedett keblére.

— Tehát Osceolába akar menni? — szólott.

— És vissza. Mit kér az utért?

Raffles egy pillanatig gondolkodott.

— Tíz dollárt uram.

— Tíz dollárt? — ismételte Frank. Ugyancsak megszabta az árát.

— Ne gondolkodjék uram; tíz dollár, sem több, sem kevesebb. Kegyed ugysem fizeti azt, a kormány zsebéből kerül ki és az elég nagy. Ha kegyednek sok volna is, az nekem mindegy.

Frank már ki akart törni, mert a kocsmáros követelése határozottan szemtelen volt, de önuralma győzött felindulása fölött. Meggondolta, hogy ilyesmi mindent meghiusíthatna. Mit törődik azzal a néhány dollárral, csak célját elérhesse s mindenen előtt Grittyvel és Maggyval beszélhessen még egyszer.

hajóra, a mely esetben büntelen? Saját maga is látta a jeleket, melyeknek értelmét nem ismeri ugyan, hanem hogy azok bizonyos jelentőséggel bírnak, azt tudja, azért halászleány. Nem; alkalmat kell adnia Franknak, hogy igazolja magát. Ha ezt nem teszi, még mindig lesz ideje atyjának mindent felfedezni.

— Nos — és? kérdezte Raffles némi szünet után, mialatt hiába várta, hogy Maggy tovább beszéljen.

— És akkor hazajöttem, egészítette ki ez. Mit kerestem volna ott?

— Igaz, egészen helyes, bólintott Raffles mindazáltal nem lévén kielégítve e felelet által, mely semmi felvilágosítást nem adott neki arra nézve, hogy mi a tulajdonképeni célja az ágyúnaszád ismételt megjelenésének. Talán ismét magával akarja az vinni a hadnagyot és minden félelmük alaptalan volt. Gondolataival elfoglalva méltázott, miközben Maggy a mellékszobába sietett, segíteni nagyanyjának a felkelésnél és felöltözésnél.

Egy negyed órával később az öreg asszony Maggy kíséretében a szobába lépett. Kutatva körüljártatott szemében szokatlan felindulás látszott, lélekzete gyors és lázas volt. Oda biccegett fiához és reátette csontos kezét az övére:

— John, hol van Dán, a jó Dán? Te vagy az oka, hogy nem jó vissza?

Raffles összerázkódott és szeme félve került anyjának reá irányzott tekintetét. A kérdés, melyet így még soha sem intézett hozzá, vádként hangzott. Nehány pillanatig tartott, míg összeszedte magát.

— Mint gondolod ezt anyám? kérdezte. Miattam bármely nap hazajöhet Dán.

egyetemi könyvtár igazgatója, élete hetvenketedik évében Budapesten. *Szilágyi* Sándor 1827-ben született Kolozsvárott. A szabadságharcot végig küzdötte s utána hírlapírói munkásságából kereste kenyerét. »A forradalom végnapjai« című munkája volt az első 1850-ben, melylyel feltűnést keltett s a tudós író miniszteri osztálytanácsos lett, *Eötvös* József báró kultuszminiszter mellett. Megírta Erdély történetét, Rákócyak és Bethlen Gábor korát; szerkesztette a Történelmi Társulat »Lázadók« című kötetét és a »Történelmi Életrajzok«-at. 1878. óta a budapesti Tudomány-Egyetem könyvtárának igazgatója volt.

— **(A Dreyfus-ügyben)** oly szomorú szerepet játszó Walsin Esterházy volt francia őrnagy nevét sok lap előszeretettel egyszerűen csak Esterházynak mondja, a mi sok olvasóban azt a téves hitet támaszthatná, hogy ez a kétes erkölcsű úr a magyar Esterházyakkal valamely rokoni összeköttetésben áll, pedig sem a herceg, sem a gróf Esterházy család nem vallja őt magáénak. A család hercegi ága, melynek majorescója csak a múlt hóban nősült, Magyarország legnagyobb földbirtokosa, a grófi család részint dunántúli megyékben nagykiterjedésű birtokok tulajdonosa, részint erdélyi magnások, ezek egyike Gróf Esterházy Géza, ki neve által országszerte ismert cognacgyárat alapította meg évekkor ezelőtt, de valamennyi tagja e nagyhirű magyar magnáscsaládnak erkölcsi tekintetben minden kétségen felül álló feltétlenül gentleman, a kikkel egy lélekzetre Walsin kalandor úr nevét még kiejteni sem lehet anélkül, hogy meg ne bántaná az ember az Esterházy nevet jogosan viselő és azt a büszke családot, mely Magyarországnak több nagy férfit szolgáltatott már.

— **Csak úgy takarítunk** ha jó anyagot, de mindazonáltal jutányosan szerezzük be, így vagyunk legtöbb esetben a bőr, áruval is, amidőn szemünk egy csinos külsejű bőr, pénz, szivar és szivarkatárcán, vagy másnemű ilyen dolgokon akad meg, mert ezeket is akkép ítéljük meg mint az embereket a külsőről ami által pedig nagyon sokszor csalódunk. — Ezt úgy hárihatjuk el magunktól, ha ezen cikkben szükségletünket *Schönwald* Imrénél fedezzük. *Schönwald cég* a közelgő időnyre raktárát a legizlésebb kivitelű sétabotokkal lovagló ostorokkal gyarapította amelyeket csodálatos olcsó árak mellett bocsájt a vevőközönség rendelkezésére. — Ezüst fogantyukat bármily diszes kiállításban megrendelésnél saját gyárában állít elő.

Művészet, irodalom.

○ **Talmi hercegnő.** Andorffy Péter gyászja miatt tegnap hirtelen műsorváltozás történt. A hirdetett Celestin apó helyett a Talmi hercegnő került színre, üres ház előtt. A közönség legnagyobb része csak későn értesült a műsorváltozásról, s így nem tudni, hogy a részvétlenség Celestin apónak, vagy a Talmi hercegnőnek szólt-e? Az előadás a jobbak közül való volt. Szekula Sárka és Lipcsey Józsa bájos dalai tegnap sem tévesztették el a hatást, s a kis publikum lelkesen megtapsolta minden énekszámukat. Ismert jó alakítás volt Hunyady (Kasimir) szerepében. Delli Lajos tegnap este Dárius szerepében ismét megmutatta, hogy éppen oly jó komikus, mint a milyen tehetséges társalgó színész, sőt azt is kell konstatálnunk, hogy egészen csinos

bariton hangja van, s mellé nem csekély ambíciója is, mert csak ezekkel a kellékekkel sikerülhetett neki Dárius szerepét akként megjátszani, mint az tegnap sikerült. Cognac báró szerepében Bérci Gyula a szokásos jó volt. Ugy szintén Perényi is mint ifju herceg, kit azonban egy idő óta — nem tudni mi okból — a művezetőség nem enged érvényre jutni. Pedig Perényi még ma is az a jó tenorista, ki ennek előtte volt. A többi szereplők is kisebb nagyobb szerepeikben eléggé jók voltak, csupán a férfiak néhány névtelen hősét ragadta el az ambíció, mely arra készítette őket, hogy tulkiáltsanak minden egyéb éneklő szereplőt. (K—r.)

○ **A szőlőszet érdekében.** Vettük »A Szőlő en« című szaklapot, mely most lépett nyolcadik évi folyamába. Jelen számában a szőlőtelepítés különböző nemeiről értekezik. Nevezetesen: A homok talajról. — A lazatalajban eszközölt telepítésről. — Az amerikai alanyfajokról. — A kész ojtoványokkali telepítésről. — A helybenojtásról. — A döntés általi telepítésről. — Ezekről teljesen kimerítő értekezést is. Ezenkívül több rendbeli kérdésekre ad szakszerű választ. Ezen szaklap helyes szerkesztését azon körülmény igazolja a legjobban, hogy most 8-ik éves pályafutását kezdi meg. »A Szőlőben« című lap havonként egyszer jelenik meg 16 oldalon; előfizetési ára egy évre 2 frt, mely Gyöngyösre Csomor Kálmán szerkesztő-kiadó kiadó nevére küldendő. Páratlan egyszerűséggel és könnyen érthetőséggel vannak írva a gyakorlati téren szerzett tapasztalatai. S ezért ennek nem volna szabad egyetlen szőlősgazdának az asztaláról sem hiányoznia. — Melegen ajánljuk.

— Jó, jó, intett az öreg, te is derék vagy, majd megmondom Dánnak, hogy szereted őt. Ezután, lassan maga elé nevetve, szokott helyére, a tűzhely mellé bicegett, csendesesen leült és szeméit folytonosan az ajtóra szegezte.

Aligha tudta, hogy a gondolatoknak és indulatoknak milyen arját keltette fel szavaival John fejében. Johnra nézve, ki a tegnapi délelőtt eseményeit csupán Bill elbeszéléséből ismerte, nélkülözött a kérdés minden alapot, reá nézve csak azzal a huszonhatév előtti borzalmas szeptemberi éjszakával volt ez kapcsolatban és úgy tűnt fel neki, mintha hallaná ismét Katinak átkozódó kiáltását: Testvérgyilkos!

Vére lángolva futott halántékaiba. Az idő hosszúságának dacára, a mely azóta eltelt, sohasem tudott arra az órára másképp visszagondolni, mint félelemmel és borzalommal, sohasem tudta lelkiismeretének szavát teljesen hallgatásra birni.

A szobabeli levegő elviselhetlenül melegnek és fülledtnek tetszett neki. Felemelkedett, hogy kimenjen a szabadba, de abban a pillanatban, midőn az ajtót felnyitotta, egy alak lépett elébe, kinek megpillantásánál halálsárga arccal tántorodott vissza. Mintegy megzavardottan bámult a jövevény arcába, ajkai mozogtak, de egy szót sem tudott kiejteni.

Gritty felemelkedett s a mily gyorsan csak tőle télt, a jövevény elé sietett.

— Jó reggelt Dán, kiáltott, barátságosan intve annak. Szép tőled fiam, nagyon szép, hogy nem feledkezel meg öreg anyádról; de kedvencem is voltál mindig. — Igen, kedvencem.

Raffles eközben némileg magához tért; hideg verejték volt homlokán és keze, melylyel az asztalra támaszkodott, reszketett. Esze azt mondta, hogy ez csak érzékcsalódás lehetett, a mely a hadnagy hirtelen megpillantásakor azt hitette el vele, hogy testvérének arcát látja. Csak a meglepetés, összeköttetésben az előbbi beszélgetéssel és saját gondolataival, hathatott reá ilyen erővel. De a feltámadó lelkiismeretet nem lehetett oly gyorsan megnyugtanni észbeli okokkal. Saját és az idegen hangját kellett hallania, hogy a hideg borzongás, mely elfogta, megszűnjék.

— Mit akar uram? — tört ki tompán melléből.

— Megkérdezni, hogy vajon átvisz-e csolnakjával Osceolába, felelte Frank, nem kevéssé csodálkozva a kocsmáros talányszerű viselkedésén.

— Ugy, ugy, mondta Raffles megkönnyebbülten, bár még mindig elkerülte, hogy a hadnagy szeméibe nézzen.

— Eh! — rikkant Gritty hangosan — rossz gyermekek vagytok. Nyujtsatok egymásnak kezét és te John, üdvözlöd fivéredet, már régen nem láttatok egymást, régen.

— Menj innen, anyám! — parancsolta Raffles nyersen. Hagyj nyugton gyermekek fecsegésével és ön, uram, ne hallgasson reá, az öreg nincsen rendben.

— Tudom, intett Frank, miközben Grittyhez lépett, kinek arcán a dühroham jelei fenyegetőztek, mivel szeméből a téboly tüze csillogott.

— Légy nyugodt Gritty anyó, John nem gondolja ezt úgy. Menj a helyedre, az én kedvemért!

Szavai lényegesen lecsendesítő hatással voltak az elmebetegre; megsimogatta kezeit, elégtelen felnevetett,

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1899. január 13. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = 54.50 mm. (emelkedő.)
 Hőmérsék = 4.3 °C
 > maximuma: 8.1 °C
 > minimuma: 1.6 °C
 Párányomás: 5.9 mm.
 Relatív nedvesség: 96
 Felhőzet: 10° Str. ~~~~~
 Szélirány s erő: W. 1.
 Csapadék 24 órai: 0.2. m. m. ●
 Borult, egyhe, esőzésre hajlandó.

Dr. Czirei.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbbi beküldeni.

Törvénykezés.

§ Késelés a korcsmában. Lapunk tegnap esti számában közöltük már ily cím alatt olvasóinkkal, hogy 1897. évi július hó 25-én Thomasz Ferenc hosszuhetényi lakos korcsmájában Kis Katos Mihály és Kereszt Ferenc veszekedés közben kést rántottak, s azzal Kis Katos Mihálynét és Strempl Jánost megsebesítették. Ez ügyben a pécsi kir. törvényszék a tegnapi tartott végtárgyalás alkalmával — mely lapunk zárta után ért véget — a vádat a folytonos ellentmondásokba keveredő tanúk vallomása által beigazolvva nem látván, terhelteket a vád és következményei alól felmentette.

§ Végzetes lövés. Néhány szerb és magyar legény mult év augusztus hó 20-án nagyobb kirándulást tervezett a keői erdőbe. A kirándulók között voltak Kobelits Ferenc és Zarka József is, kik közül Kobelits kissé kaptos is volt, egy magával hozott revolverrel, tréfából a levegőbe lött. Már öt lövést elsütött s midőn már az utolsóra került volna a sor, Zarka József arra kérte a barátját, hogy az utolsó lövést engedje neki át. Kobelits vonakodott ezt megtenni, mire Zarka, a magasra emelt keze után kapott s azt le akarta huzni. E közben véletlenül elsült a revolver, melynek golyója oly szerencsétlenül találta a szemén Zarka Józsefet, hogy a legény holtan rogyott össze. A pécsi kir. törvényszék előtt ma megtartott végtárgyalás alkalmával kétségtelen beigazolást nyervén az, hogy Zarka és Kobelits a legjobb barátok voltak s így a szándékoságnak gyanuja sem merülhet fel, a kir. törvényszék Kobelits Józsefet két havi elzárásra ítélte, melybe a vizsgálati fogságból két hetet beszámítanak. Az ítélet jogerős.

§ Aki az apját védi. Mult év augusztus 6-án történt id. Kecskés Gáspár, Mari György, ifj. Kecskés Gáspár és Roncsics Márton együtt mulattak a kisági pusztai csárdában. Mulatság közben az öreg Kecskés összeszólalkozott valami fölött Mari Györggyel, mire az kést rántva megöléssel fenyegette az öreg Kecskést. Erre ifj. Kecskés Gáspár és Roncsics Márton az öreg védelmére siettek és lefűlve Mari Györgyöt botokkal véresre verték. A felvett orvosi látlet alapján Mari György panaszt emelt támadói ellen, a pécsi kir. törvényszékénél, ahol a ma megtartott végtárgyaláson Ron-

csics Mártont és ifj. Kecskés Gáspárt három-három havi fogságra ítélték. Ugy a vádlottak, mint terhükre a kir. ügyész felebbezett.

T a n ü g y.

(A korpótlék nyugták. A tanítók részére engedélyezett korpótlékok felvételét igazoló nyugtákat a tanítók vagy egyszerűen postán küldötték be, vagy személyesen vitték a tanfelügyelőséghez láttaozás végett. A tanfelügyelőség ennél fogva közhírré teszi, hogy a korpótlékok felvételét igazoló nyugták az illetékes iskolaszéki elnök útján küldendők be láttaozás végett a tanfelügyelőséghez. Sem postán küldött, sem személyesen átnyújtott nyugtákat nem fog a tanfelügyelőség láttaozni.)

T Á V I R A T O K.

— **Országgyűlés.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőház mai ülése csupa névszerinti szavazásokkal telt ki. Szavaztak a tegnapi mára halasztott napirend előtti felszólalások kérdésében, a tegnapi ülés jegyzőkönyvéhez pedig *Kubik, Sturman* és *Tóth* János adtak be módosításokat, melyek fölött szintén névszerint szavaztak.

Más az ülésteremben nem is történt.

— **A politikai helyzet.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Mialatt ma az országgyűlés termében a névszerinti szavazások folytak, addig a képviselőház folyosóján élénk sürgés-forgás volt. A miniszteri szoba valóságos bucsujáró helynek látszott. Legelőbb *Tisza* Kálmán surrant be. Sokáig maradt odabenn s mikor kijött, összehuzott vállakkal, nesztelenül ment végig a folyosón. Az ellenzék pedig utána mormogta:

— Békebontó!

Az öreg *Tisza* kezét fogott *Kiss Alberttel*. Ezt is oly szerényen tette, hogy szinte azt látszott mondani:

— Te vagy az ur; én a szolga!

— Ni a kálvinista pápa, meg a kálvinista püspök! szólnak utánuk a folyosón.

Tisza után belátogat *Bánffy Dezső* báró miniszterelnök a miniszteri szobába; majd *Falk Miksa*, *Szell Kálmán*, *Radó Kálmán*; utóbb *Tisza* István.

— Most sütik ki, hogyan játszák ki az ellenzékét!

Mondják erre a folyosón.

Szell Kálmán tudatta a disszidensekkel, hogy a *békének elengedhetetlen feltétele a házszabályok revíziója*, különösen pedig a névszerinti szavazásokkal való visszaélés lehetőségének kizárása. E nélkül nem is tárgyal a kormánypárt.

A kormány különben csak a jövő hét elején felelhet a békepontokra, mert előbb koronatanács fog dönteni fölöttük.

Bánffy ma illetékes egyének felszólították, hogy a Házban mondhat olyan beszédet, a minőt tegnap a főváros küldöttségének mondott, melyben abbéli reményének adott kifejezést, hogy sikerülni fog a kibontakozás módját megtalálni. Ha igazán akarja a békét, ezt a Házban is el kell mondania.

Bánffy erre azt felelte, hogy azt a beszédet még tegnap délután 4 órakor mondta, a mikor még nem ismerte a békepontokat; *ha ismerte volna, nem mondta volna* azt, a mit mondott.

— **A Hentzi-ügy újabb megoldása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőház folyosóján ma a Hentzi-ügynek egy újabb megoldási módját kolportáltak.

Bánffy Dezső ugyanis vasárnap a Hentzi-ügyről referálni fog a királynak. Ugy akarják megoldani a kérdést, hogy igenis tegyenek a kadetiskolába szobrot, de *egy új emlékoszlopot*. Egyesítsék az osztrák és magyar elesettek porait; afölé emeljék az új monumentumot s annak négy sarkára németül és magyazul véssék rá egész általánosságban a Budaváránál elesettek emlékét. *Hentzi szobrát elvinnék* Stockerau mellé Metzendorfban a Heldenbergre, ahol gróf *Wimpfen* és *Radetzky* szobrai állanak. Hir szerint az eszmét ugy a függetlenségi, mint a katonai notabilitások pártolják.

— **A Filippi szigetek váltsága.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A londoni Timesnek jelentik Hongkongból, hogy a Filippi szigetekről menekülők azt a hirt hozzák, miszerint Manillában nagyon válságos a helyzet. Aguinaldo az amerikaiaknak Iloban tett kikötési kísérletét hadüzenetnek tekinti és azonnal előre fog nyomulni Manilla felé.

Aguinaldo figyelmeztette erre a külföldieket s a spanyolokat is és salvus konduktust ajánlott nekik, hogy vidékre mehessenek.

— **Nagy tengeri vihar.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Havrenben borzasztó vihar pusztit. A hajógyárhoz lehetetlen hozzáférni; a kikötő egy része elpusztult. A St.-François negyedét elárasztotta a víz s nagy károkat okozott.

— **A Dreyfus-per revíziója.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A párisi revíziópárti lapok örülnek a kamara tegnapi ülésén folyt vitának, melynek során a képviselők csaknem egyhangulag szigoruan elítélték Quesnay de Beaurepaire, lemondott semmitőszéki elnök eljárását. A revizionista lapok ugy vélekednek, hogy Beaurepaire denúnciacióiból semmi sem fog megmaradni. Akármit tesznek is a revízió ellenségei, a világosság végre is utat fog magának törni.

A nacionalista és a revíziót ellenző lapok sajnálják a kamara tegnapi meddő ülésén folyt zajos vitát és azt mondják, hogy az elfogadott napirend nem megoldás és semmiképp sem fejezi ki a kamara akaratát, vagy a kormány szándékait.

Néhány lap előre látja, hogy a tegnapi vitát meg kell majd ismételni.

Szerkesztői üzenetek.

Sz. A. Pereked. Mi nem találtuk a jelzett nevet a pécsi ezredek tartalékában a kinevezettek között. Most utána néztünk és láttuk, hogy a nevezett a 68-ik gyalogezred

tartalékában lett kinevezve. Hát ezért nem közöltük annak idején a kinevezést, mert a 68-ik ezred nem pécsi ezred s mert a kinevezettek után nincs odatéve az illetősége, nem tudhattuk tehát hogy baranyai fiu.

K. Károly. A versek csak tömegesebb javítás után állnak meg a helyöket.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

HIRDETÉSEK.

Plüss-Staufer-féle ragasz
henger- és üvegben,

arany és ezüst éremmel többszörösen kitüntetve, már 10 év óta mint leghatályosabb összekötő és ragasztó szer ismeretes, tehát a legkitünőbb szer törött tárgyak összeragasztására. Kapható Pécsen, Alt és Böhm kereskedésében.

Nincs oly köhögés elleni szer,
mely a

KAISER-féle mell-bonbont
förlümulná.

2360, közjegyző által hitelesített elismervény bizonyítja annak biztos hatását **köhögés, rekedtség, hurut és elnyálkásodás** ellen.

Kapható **10 és 20 kros** csomagokban Pécsen: **Benczenleitner Sándor** cukrászdájában.

17.327. sz.
tlk. 1898.

Póthirdetmény.

A pécsi kir. tszék mint tlkvi hatóság közhirre teszi, miszerint a „Pécsi takarékpénztár“ végrehajthatónak, ifju Biró Ferenc magyar-peterdi lakos végrehajtást szenvedett elleni 270 frt s jár. iránti végrehajtási ügyében a 12052/tk. 1898. sz. a. kibocsátott árverési hirdetményben a m.-peterdi 139. sz. betétben felvett 1. 1–29. sorsz. urbéri birtokra s 379. hrsz. 4. sz. házra 2412 frt; — a † 507. hrsz. szőlőre 218 frt és a † 508/1. hrsz. legelő és pincére 10 frt kikiáltási árban a **M.-Peterd község birói házában 1899. évi január hó 30-ik napjának d. e. 9 órájára** kitűzött árverés az 1881 : LX. t. c. 167. §-a alapján a „Németbólyi kölcs. segélyegylet mint szövetkezet“ németbólyi bej. cég végrehajtató érdekeiben is 200 frt tőkekövetése s jár. kielégítése végett megtartatni fog

A pécsi kir. tszék mint tkvi hatóság. 1898. évi december hó 30-án.

Göbel,
kir. tszéki biró.

Zálogház felosztás.

Van szerencsém a n. t. közönséget értesíteni, hogy **József-utca 2-ik sz. alatt létesített**

belvárosi zálogház üzletemet

mai napon felosztattam, tárgyakat elzálogolás céljából többé el nem fogadok, a nálam lévő összes tárgyak pedig **Weisz Armin zálogkölesön intézetében** (Zrinyi- és gyár-utca sarkán) válthatók ki.

Pécs, 1899. január 12-én.

Tisztelettel

ADLER GYULA,
József-utca 2. sz.

Ugyan e házban üzletfelosztás miatt

2 lakás azonnal kiadó.

Felvilágosítással szolgál **Weisz Armin** Zrinyi-utca sarkán.

12065. szám.

Tkv. 1898.

HIRDETMÉNY.

Szebény községnek telekkönyvi betétei az 1886. évi XXIX., az 1889 : XXXVIII. és az 1891. évi XVI. t. cikk értelmében elkészítettén és a nyilvánosságnak átadatván, ez zsal a fölszólítással tétetik közzé :

1. Hogy mindazok, kik az 1886 : XXIX. t. cikk 15. és 17. §-ai alapján — ide értve e §-oknak az 1889 : XXXVIII. törvénycikk 5-ik és 6-ik §-aiban és az 1891. XVI. törvénycikk 15-ik paragrafusának a) pontjában foglalt kiegészítéseit is — valamint az 1889 : XXXVIII. t.-cikk 7. §-a és az 1891. XVI. t.-cz. 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési kereseteket, azok pedig, a kik valamely tehertétel átvitelének az 1886 : XXIX. t. cz. 22. §-a, illetve az 1889. évi XXXVIII. t. cz. 15. §-a alapján való mellőzését megtámadni kívánják, e végből kereseteket hat hónap alatt, vagyis **az 1899. évi július hó 20-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. Hogy mindazok, akik az 1886 : XXIX. t. cikk 16. és 18. §-ainak eseteiben — ide értve az utóbbi §-nak az 1889 : XXXVIII. t. cz. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis az **1899. évi július hó 20-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz benyujtsák, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. Hogy mindazok, a kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül a betétek tartalma által előbb nyert nyilvánkönyvi jogaikat bármely irányban sértve vélik, ide értve azokat is, akik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t. cz. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetbeni felszólalásukat tartalmazó kérvényöket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis az **1899. évi július hó 20-ik napjáig bezárólag** nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után a betétek tartalmát csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a betétek szerkesztésére kiküldött bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, — hogy a mennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A pécsváradi kir. járásbiróság mint tkvi hatóság, 1898. évi december hó 31-én.

Schill,
kir. járásbiró.